

givningen udenfor Fattigvæsenet og søger det midlertidig afhjulpeth. Og jeg skal paa min Gruppens Vegne ligesom Ordførerne for de øvrige Grupper anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme.

Jeg tilføjer, at det er mit stille Haab, nu da Landstingsflertallet er ændret, at den omhandlede Bestemmelse, hvis Berettigelse jeg aldrig har anerkendt, og som det nu forhaabentlig lykkes midlertidigt at faa ud af Loven, med Tiden uden større Vanskelighed maa blive definitivt ombragt, for det er en fæl Bestemmelse og en Bestemmelse, som modarbejder Lovens Formaal.

Abrahamsen: Da det Lovforslag, her foreligger, har Karakteren af en ren midlertidig Foranstaltning, og da min Gruppe erkender, at det under de nuværende Forhold, hvor Prisen paa alle Livsfor nødheder er stigende, kan være vanskeligt for Enker med Børn at klare sig, skal ogsaa jeg paa min Gruppens Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme, idet jeg dog stærkt understreger dets Karakter som midlertidig Foranstaltning.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg takker for den enstemmige Tilslutning, der er givet dette Lovforslag, og som jo lover en hurtig Fremme af det her i Tinget. Jeg ønsker her at tilføje, at det er min Agt at foreslaa, at den Regel i Loven om kommunale Hjælpekasser, at Statstilskuddet er begrænset til 250,000 Kr., midlertidigt ændres saaledes, at Hjælpekasserne kan modtage $\frac{1}{3}$ af, hvad de kommunale direkte Tilskud andrager.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1916 til 31. Marts 1917.

Forhandlingen genoptoges.

Jacob Christensen: Jeg finder det ret selvfølgelig, at man under Finanslovbehandlingen i Aar i særlig Grad dvæler ved de Foranstaltninger, der er trufne for

at afhjælpe den Nød, som er en Følge af Dyrtiden. Det er jo nemlig en naturlig Fortsættelse af den Forhandling, der fandt Sted i den ekstraordinære Rigsdagssamling, hvor Loven om Dyrtidshjælp til Statens lavere lønnede Arbejdere og Funktionærer blev vedtaget. Jeg vil gerne om denne Lov sige, at det var jo en Forudsætning, som kom frem under Behandlingen af Lovforslaget, at den skulde udføres saa human og omfattende som vel muligt, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at de forskellige Ministre vil bestræbe sig for at lade de flest mulige nyde godt af den. Men det var ikke nok hermed, man var ogsaa enig om at henstille til de forskellige Ministre at drage Omsorg for, at de mange Ekstraarbejdere o. l., som ikke kom direkte ind under Loven, blev betænkt ved ekstra Tilskud, som vilde være at opføre paa de forskellige Ministres Budgetter. Jeg vil henstille til de forskellige Ministre i saa Henseende at vise den størst mulige Imødekommen, idet man der staar overfor et meget stort Antal Arbejdere, som er lavt lønnede og derfor i høj Grad trænger til Hjælp. Det gælder de mange Ekstraarbejdere ved Statsbanerne og ved alle de øvrige Etater, Statsskovarbejderne osv. Men der var jo ogsaa paa flere Sider, bl. a. hos det Parti, jeg tilhører, Klarhed over, at denne Foranstaltning med Dyrtidshjælp til de lavest lønnede Statsfunktionærer og -arbejdere var Begyndelsen til de forskellige Foranstaltninger, som det vilde være nødvendigt at gennemføre som Følge af Dyrtiden. Man erkendte, at der tiltrængtes Ekstrahjælp til disse Folk, men man var ogsaa klar over, at andre maaske trængte endnu haardere, og at man derfor maatte fortsætte ad den Vej. Under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal i dette høje Ting var blandt andet Spørgsmaalet om Hjælp til de mindre Pensionister ogsaa fremme i Debatten. Den højtærede Finansminister henstillede den Gang, at man ikke drog Spørgsmaalet om de mange smaa Pensionister ind i Debatten, fordi man derved let kunde lægge hele Sagen Hindringer i Vejen og vanskeliggøre Lovforslagets Gennemførelse, og den Betragtning var sikkert ogsaa rigtig. Derimod kan jeg ikke fuldt ud slutte mig til den Betragtning, som den højtærede Finansminister samtidig fremkom med, da han udtalte angaaende disse smaa Pensionister, at Staten „een Gang for alle har gjort op med de Personer, der har været i Statens Tjeneste“. Rent juridisk er den